

[Carsten Raft.]

slet ikke noget om det. Jeg kan godt tænke mig, hvad grunden er dertil, og også hvad grunden er til, at udvalget er gået en lille smule forsigtigt til tingene. Grunden er sikkert den, at dette spørgsmål sidder fast i en administrativ ruse, som det ikke kan komme ud af: staten skal sørge for luftbeskyttelsesrum, og staten synes i og for sig, at kommunen skulle sørge for parkeringspladserne, men kommunen synes det ikke — eller har i hvert fald ikke pengene dertil. Og medens disse offentlige „væsener“ diskuterer med hinanden, vokser problemet os over hovedet, og når den tid kommer, da også almindelige mennesker kan køre rundt i dollargrin, og der i det hele taget kommer vogne til landet, vil parkeringsproblemet i den indre by være af en sådan art, at det næsten ikke kan klares. Alt dette sker, og så kan det i og for sig være borgerne uvedkommende, hvem der skal løse problemet; men det er autoriteternes opgave at finde ud af, hvem der skal løse det. Det kan ikke nytte, at de bare går i clinch med hinanden og siger: vi kan ikke komme videre. Problemet må løses; det bliver værre og værre for hvert år.

Nu kan man godt, som udvalget gør, og som antagelig også ministeren vil gøre, henviser til, at disse ting må civilforsvarets teknikere ordne. Det må de selvfølgelig. Tingene er vidt forskellige og må ordnes fra tilfælde til tilfælde. Men mit parti og jeg er af den ganske bestemte opfattelse, at hvor det drejer sig om et så vigtigt spørgsmål, er det af stor betydning, at man fra ministeriets og civilforsvarets side er rigtigt indstillet med hensyn til løsningen af vanskelighederne og med hensyn til tillige at få disse krigsanlæg anvendt på en fornuftig fredsmæssig måde.

Mit parti mener ikke, at dette forslag kan forlade rigsdagen, før vi på en helt anden måde har haft lejlighed til at drøfte disse spørgsmål og få oplysninger af de folk, der har beskæftiget sig med problemet og har særlig forstand på det. Det må kunne gøres i et udvalg. Civilingeniør Manniche opholder sig for tiden i Indien, men han er hjemme igen den 7. februar, og det vil da være naturligt, at vi får en samtale med og får oplysninger af ingeniøren, der, som sagt, stadig har fulgt problemet. Hvis vi ikke gør det, men ganske roligt lader dette forslag gå videre og overlader det til teknikere og til administrationen, ved vi ikke, hvad skæbne det vil få; men til syvende og sidst bliver det alligevel os, der bliver holdt ansvarlige for det. Og ærlig talt — hvis det

går sådan, at vi nu graver ned til et stort luftbeskyttelsesrum i den indre by, og vi så måske bliver nødt til om 10 år at grave ned ved siden af til parkeringsplads eller — hvad der i og for sig ikke er bedre — at bygge op til en parkeringsplads, der lige så godt kunne have været der, hvor vi gravede ned første gang, så synes jeg, vi bærer os ligeså tåbeligt ad som de berømte „væsener“, man morer sig over i forskellige byer, hvor et „væsen“ graver ned og udfører sin gerning og derefter dækker til, hvorefter det næste „væsen“ kommer og graver ned og laver, hvad det skal lave. Jeg synes derfor, at rigsdagen, som alligevel har det økonomiske og saglige ansvar, har pligt til at forlange, at vi i et udvalg får spørgsmålet ganske anderledes grundigt belyst og får oplysninger om de muligheder, der faktisk foreligger.

Jeg kan næppe udfra mine forudsætninger vurdere problemet, men det forekommer mig, at meget taler for, at der er store muligheder for en løsning af 2 vanskelige problemer, af 2 opgaver, gennem en kombineret anvendelse af anlæggene. Udvalgsbetænkningen og ministerens bemærkninger giver en det indtryk, at alt taler for, at man ikke er meget indstillet på spørgsmålet fra administrationens side, og derfor tror jeg ikke, det gjorde noget, at vi snakkede om tingene — og det håber jeg kan ske i et udvalg.

Bertel Dahlgaard: Det foreliggende lovforslag fremtræder i og for sig ikke som noget nyt, for så vidt som dets bestemmelser indeholdes i den betænkning, der blev afgivet i fjor.

Indenrigsministeriet har foretaget enkelte ændringer i det forslag til lov, der var optaget deri, og jeg kan tiltræde disse ændringer. Men lovforslaget, således som det foreligger her, bør efter min mening underkastes en meget nøje udvalgsbehandling, idet vi jo må erindre, at det er af overordentlig stor økonomisk rækkevidde. Jeg har den anskuelse, at andre ærede ordførere i deres bemærkninger ganske har under vurderet dets økonomiske rækkevidde. Der er jo fra alle sider enighed om, at beskyttelsesforanstaltninger af den art, det her drejer sig om, må træffes eller på visse områder forberedes, så de hurtigt kan sættes i virksomhed; men da det her drejer sig om så store udgifter, må man nøje vurdere, hvordan pengene med størst virkning kan anvendes.

De opgaver, der foreligger på dette område, falder i to grupper. For det første er der den opgave, som dette lovforslag om-